

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 34.

23de august 1896.

22de aarg.

Jeg liker ikke grød, jeg!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Tredje aargang.

33. Løse.

Den femte part.

Alterens sakramente. I.

ABC-klassen: Alterens sakramente er vor Herres Jesu Kristi sande legeme og sande blod under brød og vin, indsat af Kristus selv, forat kristne skal æde og drikke det.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og indstiftelsens ord.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og 1 Kor. 10, 16 (Sp. 565).

Wink.

Hvad alterens sakramente er.

(Den hellige nadver indstiftes, Bbh. 89).

— Den hellige daab er fødselens sakrament; her begynder det nye liv af Gud og i Gud. Den hellige nadver er ernæringens sakrament; derfor kaldes det rettelig sjælens spise, som nærer og styrker det nye menneske. Thi ved daaben bliver vi først fødte paany; men ved siden deraf forbliver dog den gamle hud hos mennesket, kjødet og blodet; her er nu saa megen forhindring og anfægtelse af djævelen og verden, at vi ofte bliver trætte og mædige og stundom ogsaa snubler. Derfor er det givet til daglig føde og næring, paa det at troen kan vedføøge og styrke sig, at den ikke skal falde tilbage fra dens kamp, men stedse blive alt sterkere og sterkere. Thi det nye liv skal være jaalebes bestandig, at det stedse tiltager og gaar fremad.

— Dette sakrament har forskellige navne: Det kaldes som oftest nadveren, fordi det blev indstiftet i den nat, der Kristus blev forraadt. Alterens sakrament kaldes det, fordi det skænkes og nydes ved alteret. Det benævnes ogsaa komunion. Kommunion betyder samsund, og der er i nadveren et tredobbelt samsund: Først det sakramentlige samsund mellem Jesu Kristi sande legeme og blod og brød og vin; for det andet det underbare samsund mellem den Herre Kristus og nadbergjesterne, til hvem han her

ganske meddeler sig selv; og endelig det samsund, som her bringes istand mellem nadbergjesterne indbyrdes. Derfor kaldes gjeesterne ofte komunionikanter. Saa kaldes det ogsaa Herrens bord; det er jo Herren selv, som har forberedt og berebt dette maaltid, som indbyder os til det og bespiser og vedertvøger os til det evige liv.

— I „den hellige Martinus's liv og levnet“ fortælles, at han engang kom til den romerske kejser Maximus. Han bragte da forskellige kristelige spørgsmaal paa bane i kejserens og hans gemalindes nærværelse. Før talte han saa herlig om den guddommeliges naades og den himmelske trøsts sødhed, om de troendes salige bød og om den evige fryd og herlighed, at kejserinden ikke alene hørte paa med den største opmærksomhed og andagt, men ogsaa tænkte paa, hvorledes hun kunde bevise denne mand sin inderlige kjærlighed. Hun bad da kejseren om tilladelse til at berebe ham et maaltid uden nogen hjælp af tjenerne. Kejseren gav sit samtykke hertil, men Martinus vilde det nødig. Kejserinden begynder alligevel straks med stor iver at gjøre alt istand. Hun dækkede bordet, bar selv maden frem, satte stolen tilrette, bød Martinus sætte sig ned, og hun stod selv ved bordet og opvartede ham; hun skænkede i vin for ham og rakte ham bøgeret. Da maaltidet var forbi, opsamlede hun omhyggelig lebningerne og var mere fornøjet over, at hun havde faaet lov til saadan at ære denne mand, end om hun selv havde modtaget de største æresbevisninger. Men det tør nok hælde, at en eller anden hofmand fandt, at det lidet passede, at kejserinden viste saa stor ydmyghed og kjærlighed ligeoverfor denne mand. Selv hentes han ogsaa, at der blev bevidt ham altfor stor ære. Men hvad skal vi da sige, naar vi tænker paa, at Kristus, Guds Søn, ikke alene har dækket bord for os arme syndere, men ogsaa giver os sit legeme at æde og sit blod at drikke?

— Disse Kristi ord: „dette er mit legeme“ og „dette er mit blod“ kan blot have den mening: I, med og under brødet giver han os sit sande legeme; i, med og under vinen giver han os sit sande blod. Ordene kan ikke forstaaes billedligt, som om brød og vin blot skulle betyde eller være billedet paa Kristi legeme og blod, hvad de reformerte siter lærer. Thi, for det første, siger Kristus udtrykkelig, at han rækker os det legeme, som er givet for os, og det blod, som er udgydt for os. Dernæst siger Paulus, at kaffen er Kristi blods samsund. Og endelig er jo dette Herrens testamente til hans menighed; men ingen falder dog paa at tænke sig muligheden af, at et testaments ord skal forstaaes anderledes end lige frem efter bogstaven. Derfor maa vi tage disse ord, som de lyder.

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

33. Lesson.

THE SACRAMENT OF THE ALTAR. I.

ABC Class: The Sacrament of the Altar is the true body and blood of our Lord Jesus Christ, under the bread and wine, instituted by Christ himself, for us Christians to eat and to drink.

Catechism Class: Same as above, and the words of institution of the Lord's Supper.

Explanation Class: Same as above, and I Cor. 10, 16 (Qu. 565).

SUGGESTIONS.

What the Lord's Supper is.

(The Institution of the Lord's Supper, B. H. 89).

— In Greece there lived in ancient times a philosopher by name Pythagoras, in whom his pupils had unbounded confidence. So firmly, indeed, did they believe in all his statement, that whenever any one did not accept them, they did not argue with them, but simply answered all objections with the words, "He has said so." That settled it, to their way of thinking. We Christians have a Master in whose statements we have a greater right to place unshaken trust. That ought to settle all doubts in the mind of a follower of Christ, if he can say of any statement, "He Himself has said so." That is sufficient unto us. Therefore we believe what he has said, because he has said it.

— "Lord Jesus, my Savior," says Matthesius, the staunch friend of Luther, "I have humbly and in all simplicity trusted in thy truth. Now thou hast concerning thy Supper said, 'Take, eat; this is my body.' Therefore I have had no good cause to depart from this teaching, knowing as I do, that the foolishness of God is wiser than the wisdom of man." That was well spoken. A Christian can boldly address his Savior in this wise, "I cannot have erred; for I have abided steadfastly by thy word,—even as thou canst not err, nor be deceived."

— Luther says: If I could survey creation and describe it in words, I could show you in it just as great, and even greater miracles than you see in this Sacrament. There is the soul: it is one invisible thing, and yet is, at one and the same time, in the whole body, even in the smallest member, so that when I touch the smallest member I touch the entire soul. Now if one soul, at one and the same time, can be in all the members—how it is so, I do not know,—ought not Christ to be able to be present in the Sacrament in all places at the same time?

— "How is it possible," some say, "that the body of Christ in the last 2000 years almost daily, often at the same hour of day, in thousands of churches, has been eaten by millions of Christians, without being consumed?" Well, how is it possible that the sun in the last 6000 years has penetrated with its light into thousands of valleys and hollows and rooms, and into millions of eyes, without consuming or losing its light? — With God nothing shall be impossible.

— Against the truth stated by Christ that his true body and blood are given in his Supper, two objections are urged. The first is that the disciples who were gathered around him at the institution of the Supper, and who continually saw him before their eyes, could not have understood him to mean that he really gave them his body and blood to eat and to drink under the bread and wine. The simplest reply is: Neither did the disciples understand a word of what Jesus told them about what manner of death he was to die; and yet what he told them about it was literally true. Another objection is this: The body of Christ which was there at the table before the disciples all the time, could not possibly be given them in the bread. Answer: We cannot, indeed, explain the how of it; but that it was so, is stated in plain terms by him, who is the Truth, whom all power is given in heaven and on earth, who is everywhere present.

— During the Diet of Augsburg, in 1530, Duke John Frederick of Saxony had a discussion with some Romish theologians on points of doctrine which were in dispute between Lutherans and Catholics. Among other questions he put this one to them: "How comes it that you Catholics, in administering the Sacrament, deny the wine to the lay-people, when Christ plainly says, 'Drink ye all of it?'" Dr. Eck, who was looked upon as the great light among them, quickly replied, "By the word 'all' here only the anointed priests are meant; only they are to drink of the cup." "Ah," said the Duke, "then we are to conclude that you anointed monks and priests are rascals, all of you; for Christ says, 'Ye are clean, but not all.' According to your interpretation that saying must mean this, 'Ye lay-people are pious and clean, not so the priests.'" At this keen retort the learned gentlemen grew red with shame and anger, but they had to admit that the Duke was well read in Holy Scripture.

— A Christian negress once said: "I know of no greater happiness on earth than is mine, when I receive the Lord's Supper. For as often as the Sacrament is administered to me I notice that I have acquired new and greater strength."

Livets fyrste.

Fars.

Den gamle raringen.

(Fortættelse.)

Gt voldsomt stød vækkede pludselig Karlét af disse hans sørgmodige betragtninger. Han var løbet lige imod et andet menneske, som skyndsomt kom gaaende fra den modsatte kant, og han vilde være faldt overende, hvis ikke en kraftig haand havde grebet ham i armen og holdt ham oppe. „Hvorfor ser De Dem ikke for?“ udbrød en dyb stemme i en ærgerlig tone.

„Undskyld, kjære herre, jeg gjorde det slet ikke med vilje“, svarte Karlét sagtnodig og gik videre.

„Det stakkars menneske synes ikke at være ganske sikker paa foden“, mumlede den anden medlidende og blev staaende og se efter den gamle. „Han maa være drukken! — Men han saa heller ikke rigtig ud til det — —! Men hvor vil han da hen? Nu er han jo lige ved vandet. Et par skridt til, saa vil han drukne!“

Med disse ord styrtede han efter den gamle. For Karlét havde ingen anelse om, hvor han var. Han styrtede affted uden at vide hvorhen. Han vidste ikke, hvilken fare han svævede i, og uden den fremmedes hjælp vilde han vel været redningsløst fortabt. Netop som denne naaede frem til ham, fælte den gamle grunden svigte under sig, han var nærved at styrte ud i floden; med et høit forfættelses udraab bredte han armene ud ligesom for at søge hjælp, men blev idetsamme grebet af den fremmede og trukket tilbage.

„Men min gode mand, hvor vil De hen?“ spurgte ærgerlig den samme stemme, som kort forud havde tiltalt ham. „Hvis ikke jeg var kommen, vilde De nu have ligget i floden!“

„Tusend tak for Deres venlighed. De maa ikke være vondt paa mig. Jeg vidste virkelig ikke, at jeg var kommen saa nær til vandet; jeg er blind.“

„Blind! Ja, det kunde jeg næsten tænke“, udbrød den fremmede og slog sig for panden. „Men hvorledes kan De da finde paa at gaa saaledes ud alene? De har jo ikke engang en hund med. Har De da ingen børn eller andre som kan følge Dem?“

Gamle Karlét svarte ikke; et tungt suk trængte sig frem fra hans bryst.

„Tag det rolig, kjære gamle“, sagde nu den fremmede i en mere venlig tone; „jeg kan forstaa, at en eller anden sorg maa trykke Dem. Kom og lad os gaa, saa kan De undervejs fortælle, hvad det er. Thi De vil vel ikke blive staaende her ved vandet? Lad mig tage Dem under armen! Og sig mig saa, hvor De bor, saa skal jeg føre Dem hjem — Nu, hvor bor De altsaa, min gamle ven?“

„De er altfor god mod mig. De har ret; jeg maa hjem til min lille datter“, sagde Karlét i en forstrækket tone; han var kommen til at tænke paa den angst, som hans forsvinden vilde bringe Ella. „Det stakkars barn maa allerede for lang tid siden have savnet mig og er vel urolig for mig. Ak, jeg bringer hende ikke andet end sorg! Hvilken nar jeg var, som løb saaledes affted uden at vide, hvad jeg gjorde. Naar jeg nu kommer hjem saa vil jeg ialfald forsøge at vise mig fornøjet, og saa svært længe kan det ikke være, før den gode Gud henter mig hjem.“

Smerten fik paany overhaand over den gamle og han brast i en bitter graad.

Den fremmede førte ham hen til en bænt og bad ham venlig at fortælle sin historie for derved maatte den lette sig hjerte. Karlét fulgte hans opfordring og med den største deltagelse lyttede hans redningsmand til, hvad han fortalte. Da han var færdig, blev den fremmede siddende en stund i dybe tanker; men saa syntes han at have fattet en rask beslutning. Han vinkede til en vogn og steg sammen med den gamle op i denne. Han opgav for kudsken, hvor han skulde føre hen; men det var ikke til gamle Karléts bolig.

27. kapitel.

Gjenfundet.

Johan Leboa skyndte sig henigjennem den ene gade efter den anden; han spurgte og ledte overalt, men forgæves. Han ilede efter enhver høit mandsskikkelse, som han fik øie paa gennem taagen; men naar han kom nærmere viste det sig altid, at det ikke var Karlét. Han kunde ikke finde noget spor af ham, og fortvilet tænkte han paa, hvad den unge pige vilde sige, hvis han vendte alene hjem. Han blev ved at ile gennem gaderne i haab om endnu at kunne finde den gamle eller ialfald træffe nogen, som kunde

gibe oplysning om ham; men det blev fuld-
stændigt mørkt, og hans søgen havde frem-
deles været forgjæves. Gadeløgterne kastede
sit rødlige skær gennem taagen og for-
maaeede kun daarlig at oplyse gaderne; den
hele by laa nedsunken i tæt mørke, og med
tungt hjerte maatte tilfidsst Johan standse
sine frugtløse efterfølgninger og gaa hjem-
over.

Han var næsten hjemme, da en vogn
kom hørende hurtigt om et gadehjørne og
nær havde hørt over den unge mand i mørket
og taagen.

„Pas Dem!“ raabte kudsken og fik med
et raskt greb i tømmerne standset hesten.

Johan sprang hurtigt tilside og kastede
ubillig med det samme et blik ind i vognen.

„Far Karlét!“ udbroød han. „Men far
Karlét, hvor hvor vil De hen? Skal da
Ella komme til at dø af sorg?“

„Det er Johan“, sagde den blinde til sin
ledsager. „Vær saa venlig at lade vognen
stanse, saa jeg kan saa tale med ham.“

„Kom op i vognen til os unge mand“,
sagde Karléts redningsmand venlig, „saa skal
De saa høre med os hjem, og saa skal De
samtidig saa vide alt. Paa den maade faar
Ella hurtigst beroligende efterretninger om
sin far.“

Johan fik ikke tid til at komme med nogen
indendringer. Han var saa lykkelig ved at
have fundet den gamle og satte sig rolig i
vognen, som rask kørte videre.

Ella havde imidlertid siddet hjemme og
ventet; for hver time, som gik, blev hun
mere og mere fortvilet. Først havde hun
forsøgt at fortsætte sit arbejde; men hun var
altfor urolig; hendes hænder skjælvde saa
sterkt, at hun ikke var istand til at søre naa-
len. Derpaa begyndte hun at rydde og ordne
i stuen, lagde i obnen og skjøb den blindes
lænestol hen til denne og lagde hans pibe
paa bordet ved siden af, saa han blot be-
høvede at strække ud sin arm for at naa den.
Taare efter taare begyndte at trille ned at
hendes kinder, og med stigende angst tænkte
hun paa, at alle hendes forberedelser kanske
ville være til ingen nytte, da hun muligens
aldrig mere vilde komme til at gjense hans
kjære ansigt.

„Gid madam Leboa maatte komme ind
til mig“, sagde hun med et suk og gik urolig
op og ned i værelset, „saa kunde hun være

her og sørge for ham om han skulde komme,
og saa kunde ogsaa jeg gaa ud og lede.“

Men madam Leboa kom ikke hjem. Time
efter time gik, og Ella blev alene med sin
angst og fortvilelse. Hun aabnede vinduet
og lyttede efter, om hun kunde høre nogen
ude paa gaden, men alt var stille. Hun
tændte lampen og søgte paany at begynde
paa sin søm — da hørte hun nogen, der
med hurtige skridt kom opad trappen. Ella
aabnede forfrækket døren, og hun saa foran
sig den unge snedker; han saa saa inderlig
fornøjet ud, at Ella straks følte sig roligere.

„Har De fundet ham?“ spurgte hun med
en stemme, som endnu skjælvde af bevægelse.

„Ja, han lever og har det godt. Det
skal ikke være længe, før De faar se ham
igen!“

Ella blev aldeles maalløs af glæde. Til-
fidsst fattede hun sig igen og vendte sig halv
grædende, halv leende mod sin unge ven og
sagde, idet hun rakte ham haanden:

„Hvorledes skal jeg kunne takke Dem nok!
Men er det virkelig sikkert? Hvem har sagt
Dem det? Hvor er han, og hvorfor kommer
han ikke selv?“

„Jeg har baade seet ham og snakket med
ham, og han har selv fortalt mig alt, han
har bedet mig om først og fremst at sige
Dem, at De endelig maa være rolig og ikke
gjøre Dem nogen unødvendige beklæmninger
for hans skyld.“

„Men hvorfor har De ikke bragt ham
hid? Det er noget, som De vil skjule for
mig. Han er sikkert syg eller er kommen
tilfælde; jeg ved ikke, hvad det er; men De
siger mig ikke den hele sandhed.“

Han er hverken syg eller er kommen til-
fælde, men han kan alligevel ikke komme hjem
hverken idag eller imorgen. Om fjorten dage
vil De saa se ham igen.“

„Om fjorten dage? — Kan jeg da ikke
saa komme til ham?“

„Nei, det maa De ikke — Men græd ikke
for det. Se paa mig, og sig, om jeg ser
ud til at være en overbringer af daarlige
efterretninger?“

Ella saa op. Den unge mands ansigt
straalede af glæde og tilfredshed, og dette
bragte ogsaa hende noget mere mod.

„Fjorten dage stilt fra ham!“ sagde hun
bedrøbet. „Han maa slet ikke mere være
glad i mig, naar han vil berede mig denne
sorg.“

(Fortf.)

Den gamle skolemeesters oplevelse en mørk høstafsten paa kirkegaarden

Læreren i en thst landsby havde blandt andre bierhverb ogsaa hver aften at ringe med den saatalte „bedeloffte“ i kirketaaeruet. Han boede i nærheden af kirken og vedblev derfor med dette arbejde ogsaa, da han var bleven gammel. Han behøvede blot at gaa gjennem sin egen have og derefter tvært over veien, saa var han inde paa kirkegaarden.

Mere end én gang havde overtroiske folk spurgt skolelæreren, om han ikke var ræd for at gaa over kirkegaarden om aftenen; især syntes de, at det maatte være uhyggeligt i mørke vinterastener. Men han bare smilte til saadanne spørgsmaal og sagde: „Hvad skulde jeg være bange for? Overalt har jeg Gud med mig, og endnu har jeg aldrig seet noget spøgelse.“

En aften sent udpaa høsten vandrede læreren atter sin vante gang til kirken; det var saa mørkt, at han blot kunde se nogle saa skridt foran sig. Den gamle mand var allerede færdig med at ringe; han havde stærkt kirkedøren og vandrede mellem gravene henimod kirkegaardsporten — da følte han med engang en haand berøre sit hoved, og i næste øieblik kjendte han, hvorledes hans lue og paryk blev løftet i veiret; han syntes tydelig at kjende taget af flere fingre.

Den gamle stod først ligesom naglet til jorden, men vendte sig snart raskt om, men kunde hverken høre fodtrin eller den mindste lyd paa nogen kant. Det var ikke mørkere, end at han maatte kunne se en menneskelig skikkelse, om en saadan var i nærheden; men han kunde intet opdage. Det kunde heller ikke være vinden, som have røvet hans hovedb.dækning; thi der rørte sig ikke et eneste vindpust.

Den brave lærer var slet ingen rædhare og desuden en from, gudfrygtig mand; men alligevel begyndte han at føle sig noget underlig tilmode.

Han skyndte sig hjem, tændte en lygte og sit sin kone til at følge sig tilbage til kirkegaarden. De var snart naaede hen til det sted, hvor han havde mistet lue og paryk. De undersøgte stedet, saa nøie de kunde, men

alt til ingen nytte. Læreren saa ingen anden udvei end snarest mulig at kjøbe sig en ny paryk og en ny lue; thi heller ikke de paafølgende dage var der spor at se af de tabte sager.

I begyndelsen mente man i landsbyen, at der var en eller anden, som havde drevet en ondskabsfuld strek med den gamle lærer; men lidt efter lidt begyndte man mere og mere at tro, at det ikke var saa trygt at færdes i mørke henne paa kirkegaarden.

Vinteren gik og man fik en mere end almindelig varm sommer med flere haarde uveirsdage. I sterk varme pleier jo lynet og tordenen at være værft. En lynstraale rammede ogsaa det gamle store lindtræ paa kirkegaarden. Der laa det prægtige træ splintret og ødelagt, hvilket vakte en almindelig beklagelse; det var sikkert flere hundrede aar gammelt og kirkegaardens pryð. Men i det splintrede træ fandt en gut en uglerede, og i ugleredet laa — skolemeesters paryk og lue; paa den maade havde uglemoderen staffet sine unger et blødt og behageligt leie.

Denne opdagelse vakte selvfølgelig megen munterhed i landsbyen. Nu vidste man, hvad det var for et slags spøgelse, som havde berørt den gamle lærer med sin kolde haand og taget hans hovedb.dækning!

Løsnings paa diamantgaaden i nr. 32.

		K					
		P	A	U			
		P	A	R	I	S	
		E	N	G	L	A	N
K	A	R	L	S	B	O	R
	S	E	R	B	I	E	N
		R	H	O	N	E	
		Æ	R	Ø			
		G					